

Richard Čech

BÍLÉ ZLATO

Upozorňujeme, že kniha je určena pouze pro potřeby kupujícího. Kniha jako celek ani žádná její část nesmí být volně šířena na internetu, ani jinak dále zveřejňována. V případě dalšího šíření neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky podle platného autorského práva a trestního zákoníku.

Prolog

Bylo půl šesté ráno. Josef Angelo vyšel ze starobylého domu ve Vlašské ulici na Malé Straně, kde bydlel s dcerou Alicí. Ubíral se úzkou a liduprázdnou uličkou směrem ke Karmelitánské ulici. Při chůzi přemýšlel nad tím, jak bude řešit případ, který mu přidělili těsně před odchodem do penze. Chtěl přejít na druhou stranu ulice, protože byla bližší cíli jeho cesty. Vstoupil do strmé vozovky a v zamyšlení si nevšiml rychle přijíždějícího auta. Auto ho srazilo na zem, přešlo mu dolní končetiny a zmizelo. Ještě než omdlel, tak zahlédl odjíždějící kabriolet s vytaženou střechou.

Po několika dnech v bezvědomí se probudil v nemocnici. Nad jeho obličejem se skláněla Alice. Její dlouhé vlasy ho lechtaly ve tváři.

„Vstávej, už si spal dlouho,“ pravila.

„Jak dlouho?“ zeptal se a rozhlížel se po pokoji. Uviděl tlustou zdravotní sestřičku, jak sleduje přístroje, ke kterým byl připojen.

„Dva dny si byl v bezvědomí. Kromě otřesu mozku způsobeného pádem máš poraněné dolní končetiny. Nějakou dobu budeš na vozíku, než se dáš dohromady a začneš chodit,“ pověděla optimistickou variantu.

„A co když ne?“ zeptal se.

„Co ne?“

„Co když už nebudu chodit. Necítím nic od pasu dolů,“ řekl a zachytil upřený pohled zdravotní sestřičky.

„Musíte věřit, že se to zlepší, a podstoupit další léčbu,“ vložila se do hovoru zdravotní sestřička.

„Viděl si řidiče? Pamatuješ si typ auta nebo espézetku? Ten hajzl, co tě srazil, ujel. Zatím se nenašli žádní svědci,“ změnila téma rozhovoru Alice.

„Semlelo se to tak rychle. Stárnu a ztratil jsem ostražitost. Dříve by se mi to nestalo. Pamatuji si jen, že to byl kabriolet se stahovací střechou. Možná BMW.“

„To je dost málo. Viděl si tvář řidiče?“ naléhala Alice.

Bílé zlato

„Ne. Vrazil do mě z boku. Zrovna jsem přemýšlel nad tím případem vraždy kontrolora využití fondů Evropské unie. Je to smůla. Ještě tři měsíce a mohl jsem odejít do penze. Místo toho teď půjdu do invalidního důchodu.“

„Nesmíš to vidět tak černě. Počkej si na rozhovor s primářem. Medicína dnes dokáže zázraky,“ pronesla Alice.

Načež se s otcem rozloučila a odjela do své kanceláře v Oddělení pro zvláštní případy, které bylo součástí pražské kriminálky.

KAPITOLA 1

Sobota 4. června

Přístav *Praha Smíchov* tvoří bazén o rozloze třinácti hektarů na břehu Vltavy. Byl vybudován v letech 1899 až 1903. Jeho kapacita při běžném provozu představuje třicet tři velkých plavidel. Levý břeh přístavního bazénu slouží především pro nákladní plavbu a pro překládku mezi vodní a silniční dopravou. Právě zde kotvila motorová nákladní loď se jménem *Daniela*, která byla vyrobená v roce 1963 v Holandsku. Délkou čtyřicet dva metrů, šířkou šest metrů a tonáží tři sta tun patřila mezi menší říční lodě používané na vodní cestě z Prahy do Hamburгу.

Daniel Barták sestoupil po schůdcích k přístavnímu molu, u kterého kotvila zmíněná loď patřící společnosti jeho otce. Vstoupil na loď a zavolal „Táto.“ Když se nikdo neozval, tak vkročil do kabiny kormidelníka na zádi lodi a nakonec sestoupil po schodech do podpalubí. Tam otevřel dveře kapitánovy kajuty. To co uviděl, mu vyrazilo dech a podlomilo kolena. Bílé stěny kajuty byly postříkané rudou krví. Na podlaze ležel jeho otec s dírou v hlavě a trupu. Ruce měl svázané textilními pouty. Když se vzpamatoval, tak vymačkal na mobilním telefonu stopadesátosmičku. Operační středisko poslalo na místo činu člun pořiční policie, protože se zločin stal na lodi ve vltavském přístavu, a současně vyšetřovatele z pražské kriminálky, Marka Hlavsu a Alici Angelovou. S nimi do přístavu dorazil soudní lékař MUDr. Táborský.

Soudní lékař konstatoval příčinu smrti zastřelením, prohlédl stopy po pálení cigaretou na dlaních oběti a špendlíky vražené pod nehty na několika prstech. Po něm Angelová začala ohledávat místo činu a našla dvě nábojnice.

"Po prvním výstřelu do trupu muž upadl. Druhý výstřel představoval ránu jistoty zblízka do hlavy," řekla Angelová a vzpomněla si jak, kdysi viděla první mrtvolu. Tehdy se jí žaludek nepříjemně zhoupnul a musela se jít vyzvracet.

Bílé zlato

"Zbraň mohl pachatel odhodit do vody. Nasadíme potápěče z poříční policie," řekl Hlavsa a šel to domluvit s velitelem hlídky na policejním člunu.

Na Hlavsovův pokyn se jeden z policistů převlékl do neoprenu, nasadil si dýchací přístroj a začal prohledávat přístavní bazén okolo lodě s mrtvolou. Po půlhodině hledání pod hladinou se vynořil, vyndal si dýchací přístroj z úst a pronesl: „Nic tam není.“ Při těchto slovech si Angelová všimla, jak policejní potápěč civí na její velká prsa. To neměla ráda. Někteří muži u policie jí pořád posuzovali jen podle velikosti ňader.

Mezitím co potápěč prohledával vodu okolo lodě, tak Angelová a Hlavsa prohlíželi podpalubí. Po chvíli se Hlavsa vynořil z kapitánovi kajuty a pronesl: „Alice, našel jsem tajnou schránku ve stěně kajuty. Klepal jsem na stěnu a v jednom místě, vedle zavěšeného obrazu, vydávala dutý zvuk. Sundal jsem obraz a objevil dvířka s odemčeným zámkem. Prostor za dvířky se táhne podél celé stěny kajuty a je z větší části prázdný. Jen na jeho konci ležela malá krabička. Vzal jsem ze stolu dlouhé pravítko a krabičku přitáhl ke dvířkům. Vyndal jsem jí ze skryše a otevřel. Uvnitř jsou náhrdelníky a náramky z bílého tvrdého materiálu. Pojď se na to podívat.“

Angelová vstoupila spolu s ním do kajuty. Na stole přišroubovaném k podlaze ležely účetní doklady a různé písemnosti. Ve stěně byly otevřené dvířka. Posvítla si dovnitř a uviděla, že skryš se rozprostírá podél celé délky stěny a je prázdná. V rozbalené krabičce na stole byly náhrdelníky z bílých kuliček a jednoduché náramky ze stejného materiálu. Dotkla se šperků a pověděla:

„Jsou to výrobky ze slonoviny, ze sloních klů. Obchod s nimi je v Evropě zakázaný a proto se pašují.“

„Alice, mám ještě něco. Leželo to tady na stole, na vrchu hromady vytvořené z různých dokladů. Je to kopie protokolu vystaveného policii v Děčíně o tom, že loď byla vykradená v děčínském přístavu.“

„Nevíme jestli ten, kdo jí vykradl, věděl o tajné schránce s pašovanou slonovinou. Najdi ještě přepravní doklady z poslední doby, z poslední cesty a porovnáme to se seznamem ukradeného zboží. Chci vědět, co se ztratilo. Víme,

Bílé zlato

že zavražděný Karel Barták byl podle syna, který nahlásil nález těla, majitelem lodi. Na jeho lodi se našlo pašované zboží. Mohl být součástí pašeráckého gangu. Další možnost je, že o pašování nevěděl, protože někdo z personálu lodi jí využíval k pašování bez jeho vědomí. Budeme si muset promluvit také s jeho zaměstnanci - lodníky, strojníky, prostě s námořníky," uvažovala nahlas Angelová a její pohled spočinul na malém přenosném počítači značky Acer. Odklopila display a zapnula ho. Na úvodní obrazovce se objevil seznam uživatelů nazvaných jednoduše „Práce“ a „Privát“. Když na ně klikla, tak se objevil požadavek na zadání hesla.

„Máme práci pro počítačového kouzelníka Slámu. Budeme se potřebovat dostat do tohohle notebooku. Analýza souborů na počítači oběti je vždycky přínosná," řekla a uložila počítač do papírové krabice, kterou si přenesla pro důkazy z místa činu. Na víku krabice byla soupiska, kterou doplnila o další položku. Když pokládala krabici s důkazy na zem pod stůl, tak si všimla pohozeného pouzdra, z kterého vykukovala nádobka s obraným pepřovým sprejem, jako kdyby se ho někdo rychle snažil vytáhnout, nestihl to a pouzdro mu upadlo na zem.

„Možná se snažil bránit. Útočník ho zpracoval, vzal ho vedle, kde ho svázal a mučil. Nakonec ho zastřelil," řekla Angelová a rukou v rukavici zvedla pouzdro ze země.

„Marku, rozdělme se. Já vyslechnu syna oběti. Ty se projdi v přístavu a zkus najít někoho, kdo si všiml něčeho podezřelého," rozhodla Angelová.

Angelová zamířila k Danielovi Bartákovi, který seděl na lavičce u přístavního mola a držel si hlavu v dlaních, kterými zakrýval tekoucí slzy.

„Proč jste přišel na loď?" zeptala se ho.

„Chtěl jsem si od otce půjčit motorový člun na víkend s přítelkyní. Mám oprávnění pro řízení malých plavidel a tak mi ho otec občas půjčil," odpověděl Barták a ukázal na motorový člun kotvící vedle nákladní lodi Daniela.

„Kde otec bydlel?"

„Otec bydlel v chatce vedle kotviště, protože se na jaře rozešel s mámou a odstěhoval se sem."

Bílé zlato

„V kolik jste sem přišel?“ tázala se dál Angelová.

„Těsně před tím, než jsem volal policii. Čas volání bude v detailu hovoru na mobilu,“ pověděl Barták a podíval se do mobilu. Po chvíli řekl: „Bylo to v půl čtvrté.“

„Popište, co jste na lodi dělal?“ položila další otázku Angelová, protože chtěla vědět, jestli nenarušil stopy po pachateli.

„Vstoupil jsem na loď a jednou ho zavola. Když se neozýval, tak jsem sestoupil do podpalubí a otevřel dveře jeho kajuty. Otevřenými dveřmi jsem ho uviděl, jak leží na zemi a všude kolem něj byla krev. Zůstal jsem stát venku a zavola policii. To je vše.“

„Proč se otec rozešel s manželkou?“ ptala se dál Angelová a sledovala reakci v obličeji vyslýchaného.

„Na to se zeptejte jí. On byl můj nevlastní otec. Vzal si mojí matku, když mi bylo deset let. Ale měl jsem ho rád. Choval se ke mně jako k vlastnímu.“

„Můžete nám dát adresu, na které bydlí vaše matka?“ zeptala se Angelová.

Barták vyndal z kapsy malý notýsek, vytrhl z něj list a napsal adresu rodinné vily.

„Ještě telefonní číslo na vás,“ řekla Angelová. Poté, co ho Barták připsal na lístek, ukončila výslech slovy: „To nám prozatím stačí. Budeme kontaktovat vaší matku.“

Mezitím co Angelová vyslychala syna oběti na přístavním molu, tak Hlavsa obcházel sousední lodě a zpovídal jejich posádku, pokud byla přítomná. Nikdo neslyšel výstřel. Nikdo neviděl něco podezřelého. Hlavsa se postupně vzdaloval z části přístavu sloužící nákladní dopravě, až potkal správce přístavu, který ho upozornil na jediného člověka žijícího v přístavu celoročně.

Muž bydlel se psem na staré nákladní lodi z roku 1908, přivezené z Hamburku. Hlavsa se přemístil po můstku na palubu této lodi, kde zazvonil na zvonek se jménem *Osolsobě*. Po chvíli vyšel po schůdkách z podpalubí vousatý muž s dlouhými šedivými vlasy a na vodítku držel starého německého vlčáka, který sotva chodil. Muž se představil stejným jménem, jako bylo uvedeno na